

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Tomáše Langáška, JUDr. Radana Malíka, JUDr. Petra Mikeše a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci navrhovatele: **Přípravný výbor pro konání místního referenda v obci Vědomice**, zastoupen JUDr. Oldřichem Voženílkem, advokátem se sídlem U Jiskry 114/1, Rumburk, proti odpůrci: **obec Vědomice**, se sídlem Na Průhonu 270, Vědomice, o návrhu na vyhlášení místního referenda, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 7. 2014, č. j. 40 A 3/2014 - 33,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Navrhovateli **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 4.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce navrhovatele JUDr. Oldřicha Voženílka, advokáta, a to do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Přípravný výbor pro místní referendum v obci Vědomice (dále též „navrhovatel“) doručil dne 5. 3. 2014 Obecnímu úřadu Vědomice návrh na vyhlášení místního referenda o otázce „*[s]ouhlasíte s vyústěním nového mostu přes řeku Labe a vedením obchvatu – přeložky silnice II/240 v katastru obce Vědomice?*“ Usnesením ze dne 29. 5. 2014 zastupitelstvo obce Vědomice rozhodlo, že referendum nevyhlásí. Navrhovatel následně podal návrh na vyhlášení místního referenda u Krajského soudu v Ústí nad Labem [§ 57 zákona č. 22/2004 Sb., o místním referendu a § 91a odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Krajský soud jeho návrh zamítl. Uvedl, že otázka, o níž mělo být rozhodováno v navrhovaném referendu, nespadá do samostatné působnosti Obce Vědomice. Proto nebyla splněna základní podmínka pro konání místního referenda zakotvená v § 6 zákona o místním referendu.

[2] Proti v záhlaví specifikovanému usnesení Krajského soudu se navrhovatel (dále jen „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 5. 11. 2014. Podáním ze dne 30. 12. 2014 pak stěžovatel vzal svou kasační stížnost zpět.

[3] Podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět. Protože stěžovatel vzal kasační stížnost zpět, Nejvyšší správní soud řízení o této kasační stížnosti podle § 120 s. ř. s. za přiměřeného použití § 47 písm. a) s. ř. s. zastavil.

[4] Podle § 93 odst. 4 s. ř. s. nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení.

[5] Vzhledem k tomu, že navrhovatel uhradil za kasační stížnost soudní poplatek ve výši 5.000 Kč, výrokem III. tohoto usnesení soud rozhodoval o vrácení tohoto zaplaceného soudního poplatku. Podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1.000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Soud tudíž navrhovateli k rukám jeho zástupce JUDr. Oldřicha Voženílka, advokáta, vrátí část soudního poplatku ve výši 4.000 Kč, a to do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu